

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 35/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Sabóom, Obchodná 187/6, Sečovce, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Tos 70/2015 z 9. septembra 2015 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 28/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 70/2015 z 9. septembra 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 9. septembra 2015“) a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 28/2013.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v podstatnom uviedol, že 17. októbra 2012 sa na základe doručeného predvolania sám a dobrovoľne dostavil na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Michalovciach (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) na výsluch, kde bol následne zadržaný a bolo mu vznesené obvinenie za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. h) Trestného zákona účinného do 1. januára 2005.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie sp. zn. 0 Tp 90/12 z 19. októbra 2012 bol sťažovateľ z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vzatý do väzby, ktorá začala plynúť 17. októbra 2012.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 T 28/2013 z 24. júna 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 24. júna 2014“) uznal sťažovateľa za vinného a odsúdil ho na trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

Krajský súd na základe odvolaní podaných sťažovateľom i ďalšími spoluobžalovanými, hoci odvolanie podal aj príslušný prokurátor, podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) a d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok okresného súdu z 24. júna 2014 uznesením sp. zn. 6 To 87/2014 z 11. marca 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 11. marca 2015“) zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol, pričom dôvodom tohto rozhodnutia bolo porušenie ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Podaním z 5. augusta 2015 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, resp. o jej nahradenie zárukami podľa § 80 a § 81 Trestného poriadku, pričom argumentoval najmä arbitrárnosťou tzv. útekovej väzby, keďže sa na základe predvolania dobrovoľne

dostavil na okresné riaditeľstvo, a zoslabnutím dôvodného podozrenia zo spáchania žalovaného trestného činu.

Okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 28/2013 z 19. augusta 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 19. augusta 2015“) žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol a ponúknuté záruky na jej nahradenie neprijal. Sťažovateľovi bolo predmetné uznesenie doručené 28. augusta 2015 a on sám i jeho obhajca proti tomuto uzneseniu podali sťažnosť, v ktorej zdôraznil, že okresný súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou spochybňujúcou prípustnosť ďalšieho trvania väzby, a poukázal na svojvoľnosť uznesenia okresného súdu z 19. augusta 2015 s poukazom na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

Krajský súd o uvedenej sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením z 9. septembra 2015 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Sťažovateľovi bolo uznesenie krajského súdu z 9. septembra 2015 doručené 30. septembra 2015.

Sťažovateľ ďalej v rámci odôvodnenia sťažnosti poukázal na judikatúru ESLP týkajúcu sa riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu a potreby vyrovnanie sa v rámci neho s v konaní predloženou argumentáciou strany konania (rozsudky vo veciach Melich a Beck proti Českej republike z 24. 7. 2015 bod 52, bod 53, Bendeviskij proti Ukrajine z 15. 11. 2007, bod 45, bod 46, Nikolaj proti Bulharsku z 25. 3. 1999, bod 61, Jankov proti Bulharsku z 11. 12. 2003, bod 185, Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 10. 1997), ako aj judikatúru Ústavného súdu Českej republiky týkajúcu sa uvedenej otázky (rozhodnutia vo veciach sp. zn. I. ÚS 2665/13, I. ÚS 2208/13, III. ÚS 612/2006, II. ÚS 429/2007, III. ÚS 79/02 a III. ÚS 135/04).

Súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci podľa sťažovateľa ignorovali jeho argumentáciu, ktorou opakovane poukazoval, že na základe predvolania prevzatého v mieste svojho trvalého pobytu sa 17. októbra 2012 dobrovoľne dostavil na okresné riaditeľstvo, a taktiež v septembri 2012 ako svedok na Okresný súd Prešov vo veci

obžalovaného Maukša, čo podľa neho „logicky vyvracia úvahy o naplnení dôvodov tzv. útekovej väzby a závery súdov o nezdržiavaní sa na adrese trvalého pobytu“.

Úplným ignorovaním uvedenej námietky súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v tejto veci došlo podľa sťažovateľa k porušeniu ním označených práv a uznesenie okresného súdu z 19. augusta 2015 v spojení s uznesením krajského súdu z 9. septembra 2015 v kontradikcii s touto námietkou podľa neho objektívne neobstoja. Súdny zúčastnené na rozhodovaní tejto veci podľa sťažovateľa nezobrali do úvahy skutočnosti významné pre rozhodnutie (argumentáciu proti ďalšiemu trvaní väzby týkajúcu sa zdržiavania sa sťažovateľa na adrese trvalého pobytu a ním realizovanej slobody pohybu, t. j. sporadického zdržiavania sa aj v Maďarsku, v byte jeho otca), vôbec sa s týmito skutočnosťami nevysporiadali, a tým závažným spôsobom porušili ním označené práva.

Sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 19. augusta 2015 poukázal na príslušnú judikatúru (R 40/2003, R 1/1993, 2 Ntv 97/92), ktorú predložil ako protiargumentáciu na okresným súdom tvrdenú obťažnosť veci a vykonávania ďalších úkonov, ktoré podľa neho nemôžu byť dôvodom ďalšieho trvania jeho väzby. Krajský súd sa ani s touto námietkou sťažovateľa predloženou v konaní nevysporiadal.

V predmetnom konaní sťažovateľ argumentoval taktiež tzv. slabnutím podozrenia, že mohol spáchať žalovaný skutok, pričom poukazoval (na konkrétne dôkazy) na závažné pochybnosti o vierohodnosti jediného svedka obžaloby, tzv. kajúcnika [REDACTED] (ide navyše len o odvodenú výpoveď), a označoval ďalšie dôkazy vykonané v priebehu hlavného pojednávania, s ktorými je výpoveď tohto svedka v rozpore. Za významnú treba podľa neho v tejto súvislosti považovať obhajobu obvinených prezentovanú v odôvodneniach proti rozsudku okresného súdu z 24. júna 2014, ktorá je zhrnutá v uznesení krajského súdu z 11. marca 2015 a ktorá viedla k takým závažným pochybnostiam o ich vine, že krajský súd uvedený rozsudok zrušil. Na krajskom súde rozhodoval o väzbe sťažovateľa totožný senát a uznesenie krajského súdu z 11. marca 2015 je súčasťou spisu, teda ide o skutočnosti súdu známe vyplývajúce aj z príloh predložených so sťažnosťou ústavného súdu, ako aj zo spisu v tejto veci.

Okresný súd v uznesení z 19. augusta 2015 uviedol, že argumenty sťažovateľa týkajúce sa dôvodov zrušenia rozsudku okresného súdu z 24. júna 2014 boli ním vyhodnotené subjektívne, pretože uznesenie krajského súdu z 11. marca 2015 obsahuje aj iné dôvody. Sťažovateľ považuje takéto hodnotenie ním predloženej argumentácie za prejav svojvôle zo strany okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľa uznesenie krajského súdu z 11. marca 2015 neobsahuje žiadne iné dôvody, ktoré by mohli byť oporou pre záver o dôvodnosti vedeného trestného stíhania, a neobsahuje žiadnu argumentáciu, ktorá by spochybnila jeho námietky.

Krajský súd v uznesení z 9. septembra 2015 na strane 13 uviedol, že dôvodné podozrenie dosiaľ vykonaným dokazovaním rozptýlené nebolo, a poukázal na výpovede chráneného svedka [REDAKOVANÉ], výpovede ďalšieho chráneného svedka [REDAKOVANÉ], ako i listinné dôkazy vrátane znaleckých posudkov a výpovedí jednotlivých znalcov. Podľa sťažovateľa uvedený záver krajského súdu nemá oporu v spise a vo vykonanom dokazovaní a v konfrontácii s uznesením krajského súdu zo 11. marca 2015 pôsobí zmätočne, bez riadnej bližšej konkretizácie a analýzy uvedených dôkazov. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 6003/2007 týkajúci sa požiadavky neoslabovania podozrenia trestného stíhania obvineného pre ďalšie trvanie väzby. Pôvodné podozrenie, podľa ktorého bol sťažovateľ objednávateľom trestného činu, nebolo súdmi konajúcimi v predmetnej veci nijako špecifikované. Uznesenie okresného súdu z 19. augusta 2015 a uznesenie krajského súdu z 9. septembra 2015 sú podľa sťažovateľa v tejto otázke objektívne nepreskúmateľné, a preto porušujú ním označené práva. Krajský súd sa v uznesení z 9. septembra 2015 navyše adekvátnym spôsobom nevysporiadal so súvisiacimi sťažovateľom predloženými argumentmi.

Z kontextu uznesenia okresného súdu z 19. augusta 2015 a uznesenia krajského súdu z 9. septembra 2015 je podľa sťažovateľa zrejмый len jediný dôvod tzv. útekovej väzby, ktorý spočíva v hrozbe vysokého trestu, keďže uvedené uznesenia neobsahujú žiadnu ďalšiu konkrétnu skutočnosť, ktorá by v súvislosti s touto hrozbou túto obavu odôvodňovala.

V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky vo veciach sp. zn. I. ÚS 432/2001, IV. ÚS 3294/2009, I. ÚS 2208/13, IV. ÚS 16/02).

Na základe uvedeného možno podľa sťažovateľa konštatovať, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci tým, že nekonkretizovali nijakým spôsobom dôkazy svedčiace pre hrozbu vysokého trestu a nešpecifikovali jeho možnú výšku z týchto dôkazov vyplývajúcu, porušili ním označené práva.

V súvislosti so záverom súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci sťažovateľ poukázal na uznesenie krajského súdu z 11. marca 2015, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu z 24. júna 2014 podľa neho zjavne na základe odvolaní podaných obvinenými. Vo výroku uznesenia krajského súdu z 11. marca 2015 nie je uvedené, že by bol rozsudok z 24. júna 2014 zrušený aj z podnetu odvolania prokurátorom. Vzhľadom na § 327 ods. 2 Trestného poriadku (reformatio in peius) tak sťažovateľovi už nemôže byť uložený trest odňatia slobody vo vyššej výmere ako 12 rokov.

Sťažovateľ ďalej v tejto súvislosti uviedol:

„Hoci formálna možnosť uloženia trestu odňatia slobody do výmery 12 rokov by za splnenia ďalších podmienok predstavovala hrozbu vysokého trestu na účely tzv. útekovej väzby, z mechanického poukazovania súdov na možnosť uloženia až výnimočného trestu odňatia slobody je zrejmé, že k predmetnej veci bolo pristupované vyložene formalisticky. Za právne významné konkrétne skutočnosti i relevantným vzťahom k posudzovanej otázke, je možné považovať len argumenty uvedené v uznesení krajského súdu z 11. marca 2015 ohľadom nedostatočných skutkových zistení a pochybnosti o vine sťažovateľa a ďalej vykonané dokazovanie, ktoré vyznieva v prospech sťažovateľa.“

Súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci sa podľa sťažovateľa aktuálnou dôkaznou situáciou pre potreby rozhodovania o ďalšom trvaní väzby zjavne nezaoberali, čím došlo k porušeniu ním označených práv, pretože samotná hrozba vysokého trestu nemôže byť akceptovaná ako väzobný dôvod.

Sťažovateľ ďalej označil tvrdenia okresného súdu uvedené v uznesení z 19. augusta 2015, podľa ktorých sa na adrese trvalého bydliska nezdržiaval, nemá stále bydlisko a zdržiaval sa na neznámej adrese v Maďarsku, za preukázateľne zavádzajúce. V súvislosti s preukázaním skutočnosti, že sa zdržiava na adrese miesta trvalého pobytu, sťažovateľ poukázal na to, že riadne preberal poštové zásielky, a vo vzťahu k argumentácii súdov týkajúcej sa jeho zdržiavania sa v Maďarsku v byte jeho otca poukázal na čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 2 a čl. 23 ods. 2 ústavy, ako aj na rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 204/02 a Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 645/99.

Sťažovateľ ďalej argumentoval, že mu neboli orgánmi činnými v trestnom konaní ani žiadnym iným verejným orgánom uložené žiadne povinnosti, obmedzenia či zákazy, a preto jeho pobyt nebol ničím obmedzený, a z toho dôvodu nekonal v rozpore so zákonom, ale sporadickými pobytmi v Maďarsku realizoval len základné práva na slobodu pohybu a súkromie, a preto uvedená skutočnosť ani nemôže podľa neho založiť existenciu dôvodu tzv. útekovej väzby (napr. rozsudok ESĽP vo veci Demades proti Turecku z 31. 7. 2003 bod 31, bod 32, k viacerým domovom).

Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu považuje sťažovateľ ďalšie trvanie jeho väzby za neprimerané, súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci podľa neho nepostupovali s osobitnou starostlivosťou a ich rozhodnutia (uznesenie okresného súdu z 19. augusta 2015 a uznesenie krajského súdu z 9. septembra 2015) sú poznačené arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou, pričom v týchto súvislostiach poukázal sťažovateľ na judikatúru ESĽP (napr. veci Van Der Tang proti Španielsku z 13. 7. 1995, bod 55; Punzelt proti Českej republike z 25. 4. 2000, bod 73, Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, bod 67; Tomasi proti Francúzsku z 27. 8. 1992, bod 84, Klyahhin proti Rusku z 30. 1. 2004, bod 65; Panchenko proti Rusku z 8. 2. 2005, bod 107, Eudem proti Nemecku z 5. 7. 2001, bod 43-45, Janulis proti Poľsku zo 4. 11. 2008, Jasani proti Poľsku z 12. 10. 2010, Smatana proti Českej republike z 27. 9. 2007, bod 104 atď.).

Podľa sťažovateľa odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 9. septembra 2015 a uznesenia okresného súdu z 19. augusta 2015 sú arbitrárne, neobsahujúce dostatok

skutočností preukazujúcich existenciu dôvodov jeho väzby. Sťažovateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že okresný súd v predmetnej veci nepostupoval s osobitnou starostlivosťou, čoho dôkazom je podľa neho zrušenie rozsudku okresného súdu z 24. júna 2014 uznesením krajského súdu z 11. marca 2015, a to výlučne pre nezákonný postup okresného súdu. Na základe uvedeného je možné podľa sťažovateľa konštatovať, že sa už značnú dobu nachádza vo väzbe len kvôli vadnému postupu okresného súdu, čo objektívne podľa neho vylučuje záver, že postup okresného súdu je osobitne starostlivý a urýchlený, ako sa to vo väzobnej veci vyžaduje. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 413/2001, ako aj na ďalšie rozhodnutia súdov Českej republiky publikované pod sp. zn. R 38/1996 a R 53/1996.

Vo vzťahu k námietke arbitrárnosti uznesenia okresného súdu z 19. augusta 2015 sťažovateľ poukázal na záver okresného súdu, podľa ktorého *„obava z úteku, respektíve vyhýbania sa trestnému stíhaniu nemá ako pominúť“*, ktorý podľa neho popiera všetky princípy rozhodovania o obmedzení osobnej slobody a nastoľuje otázku, či vôbec možno tento súd považovať za nezávislý a nestranný. Okresný súd ďalej podľa sťažovateľa v jeho neprospech argumentoval účelom trestného konania a klamlivým poukazom na obťažnosť veci a náročnosť dokazovania, t. j. vlastným nezákonným postupom majúcim za následok opakované znalecké dokazovanie a výsluchy svedkov považoval za skutočnosti opodstatňujúce dlhodobé trvanie väzby, čo je podľa sťažovateľa *„absurdné“*.

Krajský súd v uznesení z 9. septembra 2015 podľa sťažovateľa na jeho námietky k dôvodnosti väzby a nepreskúmateľnosti uznesenia okresného súdu z 19. augusta 2015 v podstate nereagoval, pretože v ňom náležitým spôsobom podľa neho nekonkretizoval naplnenie podmienok jeho väzby, a záver tohto súdu, že dĺžka predmetného konania zodpovedá rozsahu a zložitosti prerokovávanej veci, považuje za nesprávny, keďže nebyť nezákonného postupu okresného súdu, predmetná vec mohla byť právoplatne skončená už 11. marca 2015, t. j. v čase rozhodovania krajského súdu o odvolaniach procesných strán proti rozsudku okresného súdu z 24. júna 2014. Sťažovateľ je toho názoru, že nepreskúmateľne a zmätočne pôsobí aj záver krajského súdu týkajúci sa hrozby uloženia vysokého trestu, ktorá má odôvodniť obavy z jeho úteku, ako aj konštatovanie existencie

dôvodného podozrenia bez akéhokoľvek konkretizovania dôkazov a bez konfrontácie s uznesením krajského súdu z 11. marca 2015. Navyše, podľa sťažovateľa nie je namieste ani spochybňovanie jeho tvrdenia o dôkaznej núdzi, keďže je usvedčovaný len odvodenou výpoveďou tzv. kajúcnika [REDACTED], pretože uvedené tvrdenie opiera o uznesenie krajského súdu z 11. marca 2015 a tiež o konštantnú judikatúru, podľa ktorej jeden sporný dôkaz k uznaniu viny nestačí. Krajský súd síce konštatoval, že sa otázkou viny nezaoberal, zjavne však pochybil, keď sa preskúmateľne nevysporiadal s tým, či dôkaznú situáciu aj po zrušení rozsudku okresného súdu z 24. júna 2014 odôvodňuje dlhotrvajúcu väzbu sťažovateľa. Nepreskúmateľnosť a zjavnú nesprávnosť uznesenia krajského súdu z 9. septembra 2015 možno podľa sťažovateľa vidieť aj v bagatelizovaní jeho námietok konštatovaním, že sa dotýkajú prípravného konania, avšak krajský súd mal v jeho prípade pri rozhodovaní o takmer tri roky trvajúcej väzbe aplikovať ešte prísnejšie kritériá pre posúdenie dôvodov väzby.

Sťažovateľ považoval za rozporné aj podľa neho „*alibistické*“ poukazovanie krajského súdu v uznesení z 9. septembra 2015 na posudzovanie jeho väzby ústavným súdom v minulosti, keďže väzba musí byť v každom čase posudzovaná individuálne a s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu v čase rozhodovania. Ako nepreskúmateľný sťažovateľ označil aj záver súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci o odmietnutí záruk za väzbu a formalistická aplikácia úpravy týkajúcej sa jednotlivých návrhov na nahradenie väzby uvedenými súdmi podľa neho predstavuje zásah do ním označených práv.

Vzhľadom na uvedené možno podľa sťažovateľa konštatovať, že v predmetnom konaní v dôsledku absencie odôvodnenia v skutočnostiach rozhodujúcich pre rozhodnutie došlo k porušeniu ním označených práv závažným spôsobom. Sťažovateľ poukázal ďalej na judikatúru ESLP týkajúcu sa dĺžky trvania väzby a prietahov v konaní o väzbe (vec *Touroucle* proti Francúzsku z 3. 10. 2000, vec *Rehbock* proti Slovinsku z 28. 11. 2000, a veci *G. B. a M. B.* proti Švajčiarsku z 30. 11. 2000, vec *Toth* proti Rakúsku z 12. 12. 1991, bod 84; *Grautinis* proti Litve z 10. 10. 2000, bod 32, vec *Koendjihavie* proti Holandsku z 25. 10. 1990, bod 28; *Singh* proti Českej republike z 25. 1. 2005, bod 74, vec

Maslák a ďalší proti Slovenskej republike zo 16. 7. 2015 atď.) a následne na skutočnosť, že konanie o jeho žiadosti z 5. augusta 2015 trvalo do 30. septembra 2015, pričom zbytočných priesťahov v predmetnom konaní sa podľa neho dopustili oba sudy zúčastnené na rozhodovaní o tejto žiadosti a ich postupom došlo k porušeniu jeho práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti jeho väzby.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením krajského súdu z 9. septembra 2015, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 28/2013 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 70/2015 pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, zruší uvedené uznesenie krajského súdu a prikáže sťažovateľa prepustiť z väzby na slobodu, prizná mu primerané finančné zadost'učinenie spolu v sume 14 000 € (z toho 4 000 € zaviaže zaplatiť okresný súd a 10 000 € zaviaže zaplatiť krajský súd), a taktiež mu prizná náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj uznesením krajského súdu z 9. septembra 2015. Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že:

- vzhľadom na tvrdenia uvedené v sťažnosti, ktoré predložil aj v konaní o jeho žiadosti o prepustenie, nemôžu obstať dôvody útekovej väzby,
- krajský súd podľa sťažovateľa nedal v namietanom uznesení z 9. septembra 2015 odpoveď na jeho argumenty, dôsledne neskúmal skutočnosti svedčiace pre ďalšie trvanie jeho väzby,
- krajský súd nedal odpoveď na jeho argumenty o rozptýlení dôvodného podozrenia,
- odôvodnenia súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci sa dookola opakujú a čisto formalisticky poukazujú na hrozbu vysokého trestu,
- konanie o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu trvalo neprimerane dlho.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 70/2015 z 9. septembra 2015

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením krajského súdu z 9. septembra 2015 preskúmal obsah odôvodnenia tohto uznesenia, v ktorom krajský súd rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 19. augusta 2015 v podstatnom uviedol:

«Krajský súd (ďalej len „sťažnostný súd“) postupoval v zmysle ustanovenia § 192 ods.1 písm. a), písm. b) Tr. por. a pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa preskúmal ako nadriadený orgán tak správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorému podal sťažovateľ sťažnosť, ako i konanie, ktoré predchádzalo výroku napadnutého uznesenia.

Sťažnostný súd preskúmaním obsahu napadnutého uznesenia, podaného opravného prostriedku s prílohami a obsahu celého pripojeného spisového materiálu dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná a reagujúc na dôvody sťažovateľa považuje sťažnostný súd za potrebné uviesť nasledovné.

Z obsahu odôvodnení podanej sťažnosti vyplývajú – v podstate – tieto základné sťažnostné námietky:

- neexistencia materiálnych dôvodov trvania väzby,
- neexistencia konkrétnych skutočností vyplývajúcich z konania sťažovateľa umožňujúcich bezpečne vyvodiť možný útek z dôvodu hrozby vysokého trestu,
- zmena dôkaznej situácie od vznesenia obvinenia u žalovaného skutku sústavne slabne, v dôsledku čoho vo vzťahu k sťažovateľovi je dôkazná núdza, vykonané dokazovanie nepotvrďuje, že sa stal skutok, pre ktorý je sťažovateľ stíhaný,
- nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia,
- nenahradenie väzby príslušnými inštitútmi.

Sťažnostný súd zdôrazňuje, že pri aktuálnom rozhodovaní o väzbe nie je predmetom rozhodovania dôkazná situácia týkajúca sa viny, resp. neviny vo vzťahu k žalovanému skutku, ale hodnotia sa skutočnosti nasvedčujúce tomu, že skutok, pre ktorý je vedené proti obžalovanému trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody pre podozrenie, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný.

Z obsahu spisového materiálu taktiež vyplývajú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú zotrvanie sťažovateľa vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods.1 písm. a) Tr. por. Obžaloba nie je založená na dôkazoch, ktorých sila slabne, a podozrenie, že žalovaný skutok spáchal sťažovateľ zatiaľ rozptýlené nebolo, pričom postačuje iba dôvodné podozrenie pre záver, či sa sťažovateľ mohol dopustiť predmetného skutku.

Uvedené ustanovenia Trestného poriadku týkajúce sa osobnej slobody jednotlivca vychádzajú z článku 17 Ústavy SR, pričom na väzbu sa vzťahuje prvých päť odsekov...

Sťažnostný súd považuje za potrebné zvýrazniť, že pri skúmaní existencie dôvodov väzby u sťažovateľa opätovne prihliadol i na tú skutočnosť, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody, ktorý je prípustný v zmysle článku 17 Ústavy SR, súčasne prihliadol i na potrebu dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t. j. aby vždy boli využité také opatrenia, ktoré najlepšie povedú k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú. Je však potrebné konštatovať, že väzba u sťažovateľa je namieste a nie je príliš prísny zaisťovacím opatrením, a to s prihliadnutím na závažnosť činu a očakávaný trest.

Citované ustanovenia ústavy sú premietnuté aj v základných zásadách trestného konania, konkrétne v ustanovení § 2 Tr. por. ...

Vo vzťahu k ponúknutému písomnému sľubu sťažovateľom v zmysle § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por., sťažnostný súd – po zvážení relevantných skutočností – dospel v zhode s prvostupňovým súdom k názoru, že vzhľadom na osobu sťažovateľa a s prihliadnutím na charakter trestnej činnosti nie je dostatočný, a preto ho správne – berúc do úvahy i článku 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, 144 ods. 2 a 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článok 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prvostupňový súd ako náhradu väzby neprijal.

Trvanie väzby nie je možné ani v tomto štádiu trestného konania nahradiť písomným sľubom sťažovateľa, pričom dĺžka doterajšieho trvania väzby zodpovedá rozsahu a zložitosti prejednávanej veci.

V tejto súvislosti je potrebné opätovne poznamenať, že ustanovenie § 80 Tr. por., ktoré upravuje nahradenie väzby zárukou, sľubom alebo dohľadom, je ustanovením obsahujúcim podmienky nahradzujúce väzbu, a tieto sú len možnosťami, nie však oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody, t. j. osoby vo väzbe.

Podľa ustanovenia článku 5 ods.3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Sťažnostný súd – po zvážení relevantných skutočností – dospel v zhode s prvostupňovým súdom k názoru, že – i s prihliadnutím na článok 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článok 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – vzhľadom na osobu sťažovateľa a s prihliadnutím na charakter trestnej činnosti,

považuje dohľad probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. za nedostatočný na nahradenie väzby.

Napokon, bol správny i postup prvostupňového súdu, pokiaľ neprijal podľa § 81 ods. 1 písm. b) Tr. por peňažnú záruku ponúknutú obžalovaným [REDAKOVANÉ] na nahradenie väzby a to z už vyššie uvedených dôvodov.

Sťažovateľovi hrozí vysoký trest, jednak trest odňatia slobody od dvanásť do pätnásť rokov, ako i výnimočný trest, t. j. trest odňatia slobody od pätnásť až do dvadsať päť rokov, resp. na doživotie – u žalovaného trestného činu. Pri posudzovaní skutočnosti, či ide alebo nejde o vysoký trest – z pohľadu splnenia podmienok § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. – pri posudzovaní tohto dôvodu musí byť obžalovaný trestne stíhaný za trestný čin, za ktorý Trestný zákon dovoľuje uložiť vysoký trest (spravidla s dolnou hranicou trestnej sadzby 8 rokov), ale aj to, že obžalovanému uloženie tohto trestu hrozí.

Na základe obsahu predloženého spisového materiálu i sťažnostný súd dospel k záveru, že uloženie vysokého trestu obžalovanému hrozí a na základe okolností prípadu, ktoré vidí v tom, že v súvislosti s predpokladanou citeľnou sankciou sú odôvodnené obavy z úteku sťažovateľa.

Reagujúc na sťažnostné dôvody sťažovateľa, vrátane dôvodov uvedených v odôvodnení obhajcom, je potrebné zdôrazniť, že sťažnostný súd v predmetnej trestnej veci už rozhodoval o väzbe sťažovateľa, vrátane rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a nahradení väzby sľubom, dohľadom, prípadne peňažnou zárukou.

K argumentácii sťažnostného súdu uvedenej v predošlých rozhodnutiach je potrebné opätovne na zvýraznenie uviesť, že v prejednávanej veci je hrozba vysokého trestu spôsobilým väzobným dôvodom, nakoľko z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplýva, že dôvodné podozrenie, že žalovaný skutok spáchal sťažovateľ, nebolo rozptýlené. I podľa názoru sťažnostného súdu preto teda naďalej trvajú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Nemožno reagovať na sťažnostné námietky sťažovateľa, pokiaľ poukazuje na podmienky, ktoré musia byť splnené pri vzatí do väzby, nakoľko sa jedná o iné štádium trestného konania.

Tu treba poukázať na tú skutočnosť, že vo veci bola podaná obžaloba v zmysle § 237 Tr. por. a nasl. a vo veci prebieha rozsiahle dokazovanie. Konštatácia, že vo veci je

dôkazná núdza, nakoľko má sťažovateľa usvedčovať z trestného činu len jeden svedok, konkrétne [REDAKOVANÉ], čo však je nedostatočné pre vyslovenie záveru o vine sťažovateľa, je záver sťažovateľa a je subjektívneho charakteru. Sťažnostný súd v aktuálnom konaní sa však nezaoberal otázkou viny, ale preskúmaním rozhodnutia prvostupňového súdu týkajúceho sa žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a súvisiacimi inštitútmi a je názoru, že v danom štádiu konania existuje verejný záujem odôvodňujúci väzobné stíhanie sťažovateľa.

V tejto súvislosti sťažnostný súd konštatuje, že podstatná časť sťažnostných námietok sťažovateľa, či uvádzaných ním alebo jedným z jeho obhajcov, sa dotýka prípravného konania.

Sťažnostný súd nezistil, žeby napadnuté uznesenie trpelo takými chybami, ktoré by mohli viesť k záveru, že je nepreskúmateľné (obsahuje odôvodnenie, je zrozumiteľné, odôvodnenie je v súlade s výrokom, obsahuje úvahy, ktorými sa prvostupňový súd riadil pri rozhodovaní, atď.).

Nemožno opomenúť i tú skutočnosť, že konaniami o väzbe v prejednávanej veci sa už zaoberal i Ústavný súd SR (viď uznesenia sp. zn. IV. ÚS 472/2013, II ÚS 149/2014), ktorý predmetnými rozhodnutiami odmietol sťažnosti sťažovateľa pre zjavnú neopodstatnenosť.

Ako už bolo uvedené, naďalej zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo voči sťažovateľovi začaté trestné stíhanie a podaná obžaloba, bol spáchaný, má znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie založené na konkrétnych okolnostiach, že žalovaný skutok spáchal sťažovateľ a sú aj skutočnosti zakladajúce dôvody na ďalšie trvanie väzby.

Je nesporné, že väzba sťažovateľa, ktorému hrozí vysoký trest je odôvodnená podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. len za predpokladu existencie ďalšej konkrétnej skutočnosti, ktorá spolu s predpokladanou citelnou sankciou obavu z úteku odôvodňuje. Nemožno prehliadnuť v súvislosti s osobou sťažovateľa, že tento bol už v minulosti právoplatne odsúdený pre rovnakú trestnú činnosť, pre akú bola podaná obžaloba, avšak dôvodné podozrenie doposiaľ vykonaným dokazovaním rozptýlené nebolo. Týmito konkrétnymi skutočnosťami sú nielen výpovede chráneného svedka [REDAKOVANÉ], ale aj výpovede ďalšieho chráneného svedka [REDAKOVANÉ], ako i listinné dôkazy, vrátane znaleckých posudkov a výpovedí jednotlivých znalcov.

Pokiaľ sa týka rýchlosti konania prvostupňového súdu podľa zistení sťažnostného súdu sa koná riadne a včas, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por. Napokon, materiálne podmienky väzby nie sú identické s rozhodovaním o vine a treste, v tomto štádiu trestného konania súd posudzuje vykonávané dôkazy len z hľadiska, či tvoria dostatočný podklad pre ďalšie vedenie trestného stíhania sťažovateľa za žalovaný skutok. Pokiaľ sa týka ponúknutého písomného sľubu, návrhu nahradenia väzby dohľadom probačného a mediálneho úradníka a návrhom na nahradenie väzby peňažnou zárukou sťažovateľom, je potrebné zdôrazniť, že uvedené inštitúty je možno akceptovať a prijať ako náhradu väzby len vtedy, ak by ich prijatie odôvodňovali výnimočné okolnosti prípadu, ktoré však ani sťažnostný súd nezistil.

Podľa ustanovenia § 193 ods.1 Tr. por...

Preto krajský súd ako súd sťažnostný na základe uvedených zistených skutočností dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zistenému stavu, je správne a zákonné vo svojich výrokoch a tak postupom podľa ustanovenia § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. sťažnosť sťažovateľa – obžalovaného ██████████ – ako nedôvodnú zamietol.»

Ústavný súd sa oboznámil s obsahom uznesenia krajského súdu z 9. septembra 2015, s obsahom jemu predchádzajúceho uznesenia okresného súdu z 19. augusta 2015, ako aj s obsahom niekoľkých ďalších predchádzajúcich uznesení vydaných pri rozhodovaní o zákonnosti väzby sťažovateľa, na ktoré krajský súd v odôvodnení uznesenia z 9. septembra 2015 taktiež odkazuje (pozri s. 12 cit. „K argumentácii sťažnostného súdu uvedenej v predošlých rozhodnutiach je potrebné...“). Zákonnosť väzby sťažovateľa bola preskúmaná v predmetnom konaní v pomerne pravidelných intervaloch, napr. uznesením okresného súdu o vzatí do väzby sp. zn. 0 Tp 90/2012 z 19. októbra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tpo 54/12 z 30. októbra 2012, uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 90/2012 z 12. decembra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tpo 3/2013 zo 17. januára 2013, uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 28/2013 z 26. apríla 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 34/2013 z 29. apríla 2013, uznesením okresného súdu o žiadosti o prepustenie z väzby sp. zn. 3 T 28/2013 zo 16. júla 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 58/2013 z 29. júla

2013, uznesením okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby sp. zn. 3 T 28/2013 z 20. decembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 1/2014 z 8. januára 2014. V predmetnom konaní ďalej okresný súd rozhodol rozsudkom z 24. júna 2014, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným spolu s ďalšími dvomi spoluobžalovanými zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako spolupáchatelstvo trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 a 2 písm. h) Trestného zákona účinného do 31. júla 2001 ako účastník na dokonanom trestnom čine – návodca. Uznesením krajského súdu sp. zn. 6 To 87/2014 z 20. januára 2015 bol sťažovateľ ponechaný naďalej vo väzbe a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 To 87/2014 z 11. marca 2015 bol rozsudok okresného súdu z 24. júna 2014 zrušený a vec bola vrátená tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

V rámci odôvodnenia uvedených uznesení súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci k dôvodom väzby sťažovateľa konštatovali skutočnosti, na základe ktorých dospeli k záveru, že tento je dôvodne podozrivý zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, a v súvislosti s týmto podozrením odkázali na v konaní vykonané dôkazy ako výpoveď chráneného svedka, ktorá bola objektivizovaná pri previerkach jeho výpovedí a následných prehliadkach pozemkov, obhliadky miest nálezov telesných pozostatkov ľudských tiel, závery zo znaleckého preskúmania týchto pozostatkov znalcom z odvetvia kriminalistickej biológie a genetickej analýzy, a taktiež na nepriame dôkazy vyplývajúce z výpovedí niekoľkých konkrétne menovaných ďalších svedkov v konaní a na zabezpečené listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise. Samotné zrušenie rozsudku okresného súdu z 24. júna 2014 a jeho vrátenie na doplnenie dokazovania a rozhodnutie vo veci nemôže podľa názoru ústavného súdu samo osebe postačovať ako dôkaz oslabenia dôvodného podozrenia v miere, ktorá by viedla automaticky ku konštatovaniu záveru o nenaplnení materiálnych podmienok väzby u sťažovateľa, obzvlášť v tomto prípade, keď krajský súd v uznesení z 11. marca 2015 jasne hovorí o existencii dvoch skupín dôkazov navzájom si odporujúcich, t. j. taktiež o existencii dôkazov preukazujúcich vinu sťažovateľa. K oslabeniu dôvodného podozrenia by došlo jedine v prípade, pokiaľ by ďalšie dokazovanie podstatným spôsobom narušilo vierohodnosť dôkazov preukazujúcich vinu sťažovateľa. V predmetnej veci o takýto prípad ale zjavne nešlo, o čom napokon svedčí aj fakt, že v konaní v tejto veci okresný súd

18. decembra 2015 opätovne rozhodol rozsudkom, ktorým sťažovateľa uznal za vinného zo spáchania uvedeného skutku a odsúdil ho.

Vo vzťahu k dôvodom tzv. útekovej väzby a rozhodnutia o nahradení jeho väzby písomným sľubom, peňažnou zárukou a dohľadom probačného a mediačného úradníka súdy zúčastnené na rozhodovaní o zákonnosti väzby sťažovateľa poukázali predovšetkým na skutok právne kvalifikovaný v obžalobe na podklade zhromaždených dôkazov ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. h) Trestného zákona, za ktorý hrozí uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 12 – 15 rokov, resp. uloženie výnimočného trestu (trest odňatia slobody vo výmere 15 – 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie), čo podľa § 11 ods. 3 Trestného zákona treba považovať za obzvlášť závažný zločin. Vzhľadom na osobu sťažovateľa, charakter trestnej činnosti, z ktorej je obžalovaný, trestnú minulosť sťažovateľa, v ktorej sa dopustil obdobnej trestnej činnosti, spôsob spáchania tejto trestnej činnosti (organizovanosť a sofistickanosť), absenciu dlhších citových väzieb sťažovateľa, potrebu vykonania rozsiahleho dokazovania, ako aj na štádium, v ktorom sa predmetné konanie nachádza a v ktorom sa možnosť odsúdenia sťažovateľa stáva reálnejšou, ústavný súd uvedené závery súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci považoval za logické a ústavné akceptovateľné.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 28/2013 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 70/2015 o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj podľa zistení ústavného súdu zo spisového materiálu v predmetnej veci bol zistený tento priebeh konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu.

Okresnému súdu bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu doručená 10. augusta 2015. Uznesením z 19. augusta 2015 okresný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu, neprijatí jeho písomného sľubu a ponúknuť peňažnej záruky, a taktiež o nenahradení jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka (sťažovateľovi bolo toto uznesenie doručené 28. augusta 2015). Krajskému súdu bola 25. augusta 2015 doručená sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 19. augusta 2015, ktorú doplnil podaním doručeným 2. septembra 2015 podaním adresovaným priamo na uvedený súd. Uznesením z 9. septembra 2015 krajský súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol (sťažovateľovi bolo uvedené uznesenie doručené 30. septembra 2015). Okresný súd v predmetnej veci nariadil na 2. a 3. september 2015 hlavné pojednávanie, ktoré bolo postupne odročené na 12. a 13. november 2015, 15. december 2015 a napokon na 18. december 2015. Na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 18. decembra 2015 okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom (sťažovateľ bol uznaný vinným a odsúdený), proti ktorému bolo podané odvolanie.

Z uvedeného je zrejmé, že konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby trvalo od doručenia uvedenej žiadosti okresnému súdu až po doručenie uznesenia okresného súdu z 19. augusta 2015 sťažovateľovi na okresnom súde spolu 18 dní (od 10. augusta 2015 do 28. augusta 2015).

Konanie o žiadosti o prepustenie na slobodu na krajskom súde trvalo od 25. augusta 2015, t. j. od podania sťažnosti sťažovateľom proti uzneseniu z 19. augusta 2015 do 30. septembra 2015, keď bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajského súdu z 9. septembra 2015, t. j. spolu 35 dní.

Podľa názoru ústavného súdu možno obdobie 53 dní trvajúce od 10. augusta 2015 do 30. septembra 2015 pre celé dvojinštančné konanie, v rámci ktorého došlo k doručeniu uznesenia okresného súdu z 19. augusta 2015 a uznesenia krajského súdu z 9. septembra 2015 sťažovateľovi, považovať za primerané a zodpovedajúce požiadavke urýchleného preskúmania zákonnosti väzby.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2016